

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Flídrovou v právní věci žalobců: a) **BLUE SKY FILM DISTRIBUTION a.s.**, se sídlem Praha 1, Lázeňská 285/11, IČ: 27401413, b) **BONTONFILM a.s.**, se sídlem Praha 1, Na Poříčí 1047/26, IČ 26737493, c) **Filmexport home video s.r.o.**, se sídlem Praha 2, Na Moráni 5, IČ 49689193, d) **Forum Home Entertainment Czech s.r.o.**, se sídlem Praha 4 – Háje, Arkalycká 951/3, IČ: 27906922, e) **HOLLYWOOD C.E., s.r.o.**, se sídlem Říčany, Jizerská 1881, IČ 43872646, f) **INTERSONIC spol. s r.o.**, se sídlem Bratislava, Staré Grunty 36, Slovenská republika, IČO: 17054311, zahraniční osoba podnikající v ČR prostřednictvím INTERSONIC spol. s r.o., organizační složka, se sídlem Břeclav, nám. T.G. Masaryka13, IČ 26967910, g) **AQS, a.s.**, se sídlem Praha 2, Kunětická 2534/2, IČ 25655922, h) **Cinema City Czech s.r.o.**, se sídlem Praha 4 – Háje, Arkalycká 951/3, IČ 26449242, i) **SPI International Czech republic s.r.o.**, se sídlem Praha 1, V Jámě 699/1, IČ 26448998, j) **Urania s.r.o.**, se sídlem Praha 8, Sokolovská 47/73, k) **Česká protipirátská unie**, IČ 45768706, se sídlem Praha 8, Sokolovská 37/24, zastoupených JUDr. Janem Křivánkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Pernerova 294/13, proti žalovanému: **J. V.**, nar. XXXX, bytem XXXX, zastoupenému Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Malé nám. 125/16, o 425.995,- Kč,

t a k t o :

I. Žaloba, aby žalovaný z a p l a t i l žalobci a) částku 6.426,- Kč, žalobci b) částku 170.121,- Kč, žalobci c) částku 3.402,- Kč, žalobci d) částku 15.687,- Kč, žalobci e) částku 58.590,- Kč, žalobci f) částku 20.601,- Kč, žalobci g) částku 112.234,- Kč, žalobci h) částku 9.450,- Kč, žalobci i) částku 16.443,- Kč, žalobci j) částku 3.213,- Kč a žalobci k) částku 9.828,- Kč se z a m í t á .

II. Žalobci jsou povinni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 118.719,- Kč tak, že žalobce a) zaplatí 1.781,- Kč, žalobce b) 47.428,- Kč, žalobce c) 950,- Kč, žalobce d) 4.392,60 Kč, žalobce e) 16.323,80 Kč, žalobce f) 5.698,50 Kč, žalobce g) 31.341,80 Kč, žalobce h) 2.611,80 Kč, žalobce i) 4.570,60 Kč, žalobce j) 890,40 Kč, žalobce k) 2.730,50 Kč, všichni do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného Mgr. Mariana Pavlova.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 22.5.2014 domáhali po žalovaném zaplacení částky 425.995,- Kč, přičemž každý z nich uvedl konkrétní částku, které se domáhá a která vycházela ze seznamu filmových titulů s vyčíslením částky představující ušlý zisk. Žalobci tvrdili, že žalovaný byl trestním příkazem Okresního soudu v Břeclavi sp. zn. 1 T 84/2011 ze dne 7.5.2012 uznán vinným za přečin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a k databázi dle § 270 odst. 1 trestního zákoníku. Tím, že žalovaný bez svolení nositelů práv nabízel rozmnoženiny 2554 audiovizuálních děl k prodeji a nejméně 293 neoprávněných rozmnoženin těchto děl prodal, porušil právo na rozšiřování dle § 14 a § 80 autorského zákona. Rozšiřováním přitom zákon rozumí zpřístupňování originálu nebo rozmnoženiny díla v hmotné podobě prodejem nebo jiným převodem vlastnického práva k originálu nebo k rozmnoženině díla, včetně jeho nabízení za tímto účelem. Ve vztahu k rozmnoženinám, které takto zhotovil, pak porušil i právo na rozmnožování dle § 13, § 80 odst. 2 písm. a/ autorského zákona, neboť takto zhotovené rozmnoženiny žalovaný neužil jen pro svou osobní potřebu, ale pro nabízení k prodeji, případně jako předlohu pro zhotovování dalších rozmnoženin. Žalobci se přihlásili se svými nároky jako poškození do trestního řízení, byli však odkázáni se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. V žalobě tvrdili, že žalovaný jim svým jednáním způsobil škodu na ušlém zisku za nerealizovaný prodej rozmnoženin ve výši obvyklé ceny legitimní rozmnoženiny audiovizuálního díla. Za ušlý zisk označili prodejní minimální cenu jedné oprávněné rozmnoženiny vynásobenou počtem rozmnoženin, které žalovaný v rozporu se zákonem rozšiřoval. Tvrdili, že není podstatné, zda by se žalovaný za skutečnou cenu oprávněné rozmnoženiny skutečně pořídil, neboť autorský zákon umožňuje domáhat se namísto skutečně ušlého zisku odměny, která by byla obvyklá za získání licence k užití díla v době jeho neoprávněného nakládání s dílem. Žalobci byli u jednání dne 11. 6.

2015 soudem poučení tak, aby jednoznačně tvrdili, zda budou svůj nárok uplatňovat i ve vztahu ke konkrétním prodaným nosičům v počtu 293 kusů a aby uvedli, zda se budou domáhat v řízení skutečně ušlého zisku anebo na místo toho náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání licence k dílu. Žalobci konkretizovali svůj nárok u jednání a v dalších podáních adresovaných soudu na č.l. 87, 92-94 a č.l. 129 tak, že se domáhají náhrady škody na ušlém zisku za nerealizovaný prodej rozmnoženin ve výši jejich průměrné obvyklé ceny v případě legitimního pořízení audiovizuálního díla. Mohli by sice požadovat náhradu ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání licence k užití v době neoprávněného nakládání s dílem, ale licence, která zahrnuje rozmnožování a rozšiřování děl se poskytuje jen jako výhradní a její obvyklá cena by se pohybovala v řádu deseti tisíců až stovek tisíců korun. Žalobci se přitom nedomáhají náhrady ušlého zisku ve výši ceny licence, ale jen náhrady ušlého zisku za skutečně zhotovené a rozšiřované rozmnoženiny ve výši o tři řády nižší než je cena licence. Aby žalovaný mohl nabízet rozmnoženiny předmětných audiovizuálních děl, musel by je legálně nabýt, což neučinil, naopak pořídil k tomuto účelu rozmnoženiny neoprávněné, takže žalobcům ušel zisk, který by realizovali, pokud by žalovaný od oprávněné osoby nabyl legální rozmnoženiny.

Žalobci uvedli, že byli výhradními držiteli licencí k užití děl specifikovaných v žalobě na území ČR v době neoprávněného užití děl. Byli oprávněni poskytovat také nevýhradní licence k rozšiřování předmětných děl k jinému užití. Poukazovali na to, že soud je vázán výrokem trestního příkazu ve vztahu k 2554 nosičům zabavených v trestním řízení. V případě, že byl ohledán přiměřený vzorek zboží, jehož výrobou mohlo být porušeno právo z duševního vlastnictví, měl by soud vzít zjištění z ohledání vyplývající za prokázané vůči veškerému zboží.

V podání ze dne 18.1.2016 na č.l. 179 spisu žalobci tvrdili po poučení soudem, že nedovozují žádnou pravděpodobnost, že by si žalovaný originální nosič za cenu jimi vyčíslenou koupil a následně nabízel k prodeji, ale v souladu s § 40 odst. 4 autorského zákona se místo skutečně ušlého zisku domáhají náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání licence k užití díla v době jeho neoprávněného nakládání s dílem. Soud podle obsahu posoudil podání žalobců jako změnu žalobních tvrzení, kterou připustil usnesením u jednání dne 2.3.2016. Soud postupoval v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR 26 Cdo 683/2004, z něhož vyplývá, že je-li podání žalobce podle svého obsahu změnou žaloby, pak k tomu, aby soud vyslovil k přípustnosti takové změny usnesením podle § 95 o.s.ř. nepřekáží, že žalobce tomuto procesnímu úkonu přisuzuje jiný význam.

U jednání dne 11.6.2015 zástupce žalobce na výslovný dotaz soudu uvedl, že svůj návrh neuplatňuje ve vztahu ke konkrétním prodaným nosičům v počtu 293 a ve vztahu ke kontrolnímu nákupu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že připouští tak jak je uvedeno i ve výrokové části trestního příkazu, že prodal nejméně 293 filmů na DVD nosičích, sám si však nepamatuje, o které tituly se jednalo. V trestním řízení mu byl prokázán prodej pouze těchto 293 nosičů, žalobci se však domáhají náhrady ušlého zisku ve vztahu asi k 2230 položkám. Žalovaný si je jist, že takové množství nosičů neprodal. Připouští, že jednal protiprávně, pokud pořídil rozmnoženiny zvukových a zvukově obrazových nosičů, aniž by byl nositelem autorských práv

či práv od práva autorského odvozených. Žalovaný vznesl námitku promlčení a zpochybnil aktivní legitimaci žalobců v daném řízení. V trestním řízení žalobci nositele práv identifikovali na základě interní databáze České protipirátské unie, pro účely civilního řízení, taková identifikace však nepostačí. Je na žalobcích, aby prokázali, zda byli držiteli těchto práv, přičemž nelze v žádném případě vycházet ze zákonné domněnky autorství. V podání ze dne 15. 12. 2015 uvedl, že nikdy na internetu nezveřejňoval volně ke stažení široké veřejnosti nabídku (seznam) 2554 zvukových a zvukově obrazových nosičů. Navíc nelze předpokládat, že všichni, kdo získali jím zpřístupněná díla, by si jinak koupili jejich legální nosiče. U jednání dne 17.12.2015 v rámci tvrzení uvedl, že většina ze zabavených DVD a CD byla legálních, neboť byla pořízena částečně z časopisů, kde vycházela levně. K přesnému počtu legálních nosičů se však nemůže vyjádřit. Žalovaný v písemném vyjádření dále uvedl, že škodu na ušlém zisku za nerealizovaný prodej rozmnoženin není možné žádným způsobem objektivně prokázat, neboť se jedná o částku hypotetickou. S paušálním vyčíslením škody nemůže v žádném případě souhlasit. Navíc zaplacení žalované částky by bylo pro něj likvidační. Žalobci nijak v řízení neprokázali svou aktivní legitimaci, tedy zda po celou dobu, kdy mělo docházet k porušování autorských práv, jim náležela výhradní majetková práva k dílům na území České republiky.

Dle ust. § 40 odst. 1 věta první autorského zákona, autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasazeno nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat například určení svého autorství, zákazu ohrožení svého práva, odstranění následku zásahu do práva, poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu. Podle odst. 4 téhož ustanovení právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem.

Dle ust. § 41 autorského zákona udělí-li autor jiné osobě výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užít, nebo je-li této osobě toto oprávnění nebo výkon majetkových práv k dílu svěřen ze zákona, má právo se domáhat nároku podle § 40 odst. 1 písm. b) až d) a odst. 3 a 4 pouze osoba, již takto smluvně nebo zákonem nabitě výhradní oprávnění bylo ohroženo nebo porušeno, právo autora domáhat se ostatních nároků, jakož i v této souvislosti nároku podle § 40 odst. 3 zůstává nedotčeno.

Soud vyzval žalobce, aby označil důkazy k prokázání své aktivní legitimace, tedy ke svému tvrzení, že žalobci byli výhradními držiteli licence k předmětnému užití na území České republiky v době neoprávněného užití. Žalobci k prokázání těchto tvrzení označili důkazy uvedené v listinách nazvaných: Č.j. 10026 Seznam důkazů: J. V., nar. XXXX, sp.zn. 46/2014. U jednotlivých žalobců a jednotlivých filmových titulů uvedli, jaký důkaz k prokázání aktivní legitimace nabízejí. Jednalo se zejména o přebaly k DVD buď v digitalizované podobě nebo PDF náhledy a v některých případech byly předloženy originální DVD. Jako další důkazy označili žalobci své ceníky, navrhli u některých děl rámcové smlouvy a předložili soudu také výklad pojmů – Seznam definic a standartních podmínek mezinárodní federace televizních archivů IFTA v angličtině, výslech P., ředitelky České protipirátské unie. Žalobci u jednání dne 17.12.2015 předložili jako důkaz flash disk. Dne 22.12.2015 telefonicky sdělil JUDr. Křivánek,

že bere zpět návrh na provedení tohoto důkazu a žádá o jeho vydání ze spisu, neboť jsou na něm uloženy údaje obsahující obchodní tajemství. Znovu tak učinil v podání ze dne 21.12.2015 s tím, že smlouvy obsahují citlivé údaje tvořící obchodní tajemství a jejich důkazní hodnota bude nahrazena jinými důkazy. U jednání dne 2.3.2016 zástupce žalobců potvrdil, že smlouvy k jednotlivým titulům nebude navrhovat jako důkaz a odkázal na důkazy označené v listinách nazvaných Seznam důkazů. Zástupce žalobců byl poučen dle ust. § 118a odst. 3 o.s.ř. tak, že dosud označené a nabídnuté důkazy o aktivní legitimaci žalobců nejsou způsobilé tuto skutečnost prokázat a že mohou být z tohoto důvodu v řízení neúspěšní. Zástupce žalobce poté poukázal na ust. § 6 autorského zákona a nad rámec již označených důkazů další neuvedl.

Soud po posouzení navrhovaných důkazních prostředků k prokázání aktivní legitimace žalobců, dospěl k závěru, že tyto nejsou způsobilé prokázat, že žalobci smluvně nabyli výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užít. Přebaly jednotlivých filmových titulů, jak je obecně známo, sice obsahují vždy logo některého z žalobců i uvedení, že se jedná o distributora v České republice, podle názoru soudu však takové důkazy nejsou způsobilé prokázat, že žalobci jsou nositeli tvrzených práv. K prokázání aktivní legitimace žalobců nestačí ani předložené ceníky jednotlivých společností a aktivní legitimaci nemůže být prokázána ani výsledkem ředitelky České protipirátské unie, tedy jednoho z účastníků řízení. Údaje uvedené na přebalech jednotlivých DVD nemohou vypovídat nic o tom, zda příslušná společnost má uzavřenou smlouvu s autorem či autory nebo jiným oprávněným distributorem o využití majetkových práv k filmovému dílu a na jakou konkrétní dobu. Rámcové smlouvy neobsahují ze své podstaty žádná konkrétní ujednání o distribuci jednotlivých filmových titulů, a proto ani ty soud k důkazu neprovedl.

Žalobci při zdůvodnění aktivní legitimace poukazovali na ust. § 6 autorského zákona. Odkazem na zákonné ustanovení upravující zákonnou domněnku autorství rovněž aktivní legitimaci žalobců v řízení dovozovat. Z ust. § 6 autorského zákona vyplývá, že autorem díla je fyzická osoba, jejíž pravé jméno je obvyklým způsobem uvedeno na díle nebo je u díla uvedeno v rejstříku předmětu ochrany vedeném příslušným kolektivním správcem, není-li prokázán opak; to neplatí v případech kdy je údaj v rozporu s jiným údajem takto uvedeným. Toto ustanovení se použije i tehdy, je-li toto jméno pseudonymem, pokud autorem přijatý pseudonym nevzbuzuje pochybnosti o autorově totožnosti. Dané ustanovení zakotvující vyvratitelnou domněnku lze však vztáhnout pouze pro autora, nikoliv pro výhradní či nevýhradní licenční nabyvatele či dědice majetkových práv, jak vyplývá z komentáře k ustanovení § 6 autorského zákona. Extenzivní výklad tohoto ustanovení tak, aby se vztahoval i na právnické osoby není podle názoru soudu v daném případě namístě.

Soud žalobu tedy zamítl z toho důvodu, že žalobci označené důkazy nejsou způsobilé k prokázání jejich aktivní legitimace. Vzhledem k tomu, že žalobci neoznačili důkazy další ani po poučení soudu, byli z tohoto důvodu v řízení neúspěšní.

Soud se nad rámec tohoto závěru o nedostatku aktivní legitimace zabýval tím, zda ze strany žalovaného bylo naplněno tvrzené protiprávní jednání. Soud vycházel z pravomocného trestního příkazu vydaném v řízení 1 T 84/2011-875, kterým bylo rozhodnuto, že žalovaný Jiří V. je vinen, že nejméně v době od 5.9.2007 do 29.9.2010 v místě svého bydliště v obci

Milovice, aniž byl nositelem práv, nabízel, vyráběl a následně uváděl do oběhu nelegální rozmnoženiny zvukových a zvukově obrazových nosičů, aniž byl podle zákona č. 121/2000 Sb. autorského zákona, nositelem autorských práv nebo práv odvozených od práva autorského, kdy svoji nabídku, seznam čítající až 2554 kusů filmových titulů, zveřejnil prostřednictvím sítě internet na webových stránkách www.sbazar.cz, nabídku zasílal prostřednictvím emailové adresy XXXX a na podkladě následných objednávek poté zhotovoval prostřednictvím svého stolního počítače vybaveného vypalovacím zařízením nelegální rozmnoženiny, zejména DVD nosičů filmových děl, pomocí vlastní tiskárny je opatřoval potiskem a následně je zájemcům zasílal formou dobírky oproti platbě na účet č. 216224847/0300, jehož je disponentem, takto vyrobil a zaslal nejméně 293 filmů na DVD nosičích, tedy neoprávněně vyrobená audiovizuální díla, která jsou autorskými díly ve smyslu ust. § 2 zákona č. 121/2000 Sb., rozmnožoval a rozšiřoval ve smyslu § 13 a 14 zákona č. 121/2000 Sb., čímž porušil právo výrobce zvukově obrazového záznamu podle § 80 odst. 1, odst. 2 písm. a/, písm. b/ zákona č. 121/2000 Sb. a neoprávněně zasáhl do chráněných práv společností tam označených, tedy neoprávněně zasáhl, nikoliv nepatrně do zákonem chráněných práv k zvukově obrazovému záznamu, tím spáchal přečin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1 trestního zákoníku a za to byl odsouzen podle § 270 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem v trvání 2 let a podle § 70 odst. 1 písm. a/ trestního zákona byl uložen trest propadnutí věci. Trest propadnutí věci se mimo jiné vztahoval na 1575 kusů nosičů s filmovými tituly (seznam A na č.l. 467-497 spisu), na 1018 kusů nosičů s filmovými tituly (seznam B, čl. 498-514), na 83 kusů nosičů s hudebními tituly a 156 kusů nosičů s filmovými tituly (seznam D, č.l. 517-520 spisu).

Soud vycházel z ust. § 135 o.s.ř., který stanoví ohledně trestných činů pravidlo vázanosti výrokem o vině a to jeho právní i skutkovou částí. Ve smyslu ust. § 135 odst. 1 o.s.ř. je soud vázán pouze výrokem, nikoliv odůvodněním trestního rozsudku. Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu ke konkrétnímu jednání pachatele. Rozsah vázanosti rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň významnými okolnostmi pro rozhodnutí o uplatněném nároku (např. usnesení NS ČR 25 Cdo 242/2004 nebo rozsudek 20 Cdo 273/2014).

Soud se na základě shora uvedeného ustanovení zabýval výrokem o vině v trestním příkaze č.j. 1 T 84/2011. Výrok o vině obsahuje jednak skutek samotný na straně jedné a popis skutku na straně druhé, což jsou odlišné kategorie. Způsob, jímž byl skutek popsán, nevyjadřuje skutkové okolnosti, které by odpovídaly zákonným znakům trestného činu. Pro rozhodnutí orgánu činných v trestním řízení je významný především samotný skutek a nikoliv jeho popis, protože trestní stíhání se vede ohledně skutku a nikoliv ohledně popisu skutku. Soud si tedy musí vždy ujasnit, co tvoří samotný skutek a v návaznosti na to musí skutek být předmětem jeho dalšího postupu.

Soud má v daném řízení za to, že výrok trestního příkazu je ve výrokové části týkající se nabídky seznamu čítajícího 2.554 kusů filmových titulů, které žalovaný měl zveřejnit prostřednictvím sítě internet popisem skutku, nikoliv skutkem, za který byl žalovaný odsouzen.

Skutková část řešící naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu dle ust. § 270 odst. 1 trestního zákona je uvedena podle názoru soudu ve vztahu k 293 filmům na DVD – neoprávněně vyrobeným dílům, která zároveň žalovaný rozmnožoval a rozšiřoval. I když si je soud vědom, že nabízení nelegálních rozmnoženin je protiprávním jednáním, nenachází pro takový závěr oporu ve výrokové části trestního příkazu, a proto žalobce poučil, aby jinými důkazními prostředky svá tvrzení o protiprávnosti jednání žalovaného prokázali. Bral zde zejména v úvahu obranu žalovaného v tom směru, že ne všechna zabavená DVD byla nelegálními rozmnoženinami, neboť určitý počet měl pořízen legálně, například koupí časopisů obsahující levná DVD.

Žalovaný již v rámci vysvětlení na Policii ČR dne 20.12.2010 uváděl, že prodával DVD z časopisů, ty zakoupil levněji a dále je prodával se ziskem a nedělal z nich kopie. Na tyto levné DVD z časopisů měl inzerát na internetu. Nějaké filmové tituly vyrobil z těch, které měl doma. V malém množství z těchto titulů vypaloval kopie a tyto předával známým bez úplaty, nějaké věci zaslal i na dobírku oproti platbě.

Stejnou obranu uplatnil i v tomto řízení. Soud se jí zabýval z pohledu ust. § 14 odst. 2 autorského zákona, který zakotvuje tzv. vyčerpání práva. Institut vyčerpání práva vyjadřuje zásadu, že prvním prodejem nebo jiným převodem vlastnického práva k originálu nebo k rozmnoženině díla v hmotné podobě, kterým je dílo oprávněně rozšířeno, je autorovo majetkové právo k převedenému originálu či rozmnoženině vyčerpáno. To znamená, že převodem vlastnictví již nemá autor na další rozšiřování příslušného originálu nebo rozmnoženiny vliv a nemá nárok ani na odměnu.

Soud v řízení provedl podrobné dokazování listinami založenými v trestním spise, ale také sdělením úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 2.3.2016 včetně příložených listin. Z tohoto sdělení soud zjistil, že na základě rozhodnutí o propadnutí věci převzal úřad pro zastupování státu tyto od Okresního soudu v Břeclavi dne 9.10.2012 a 24.10.2012 od Policie ČR. Při převzetí nebyly propadlé nosiče označeny jako ilegálně vyrobené, avšak jak vyplynulo z výše uvedeného trestního příkazu, byl obviněný Jiří V. odsouzen mimo jiné k trestu propadnutí movitých věci právě proto, že se dopustil přečinu porušení autorského práva a práv souvisejících s právem autorským. Většina nosičů byla uložena v kartonových krabicích v textilních pouzdrech, bez originálních obalů a papírových přebalů. Menší část nosičů byla v plastových obalech s papírovými přebaly, z jejichž kvality bylo zřejmé, že se jedná o kopie.

Z technického posudku založeného v trestním spise, který vypracovala Česká protipirátská unie na č.l. 58 je zřejmé, že se týkal jen titulů, které získali v rámci kontrolního nákupu za účelem zjištění, zda se žalovaný dopouští protiprávního jednání. Stejně skutečnosti vyplývají i z protokolu o otevření zásilek, případně ze založené fotodokumentace v trestním spise. Trestní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, že DVD a CD zabavené v rámci domovní prohlídky u žalovaného dne 12.10.2010 byly všechny nelegálně vyrobenými rozmnoženinami. Nelze na to usuzovat na základě zjištění pouze u malého množství těchto titulů tak, jak uvádí žalobci a to s ohledem na obranu žalovaného, kterou v tomto řízení uplatnil.

Na základě zjištění, která soud učinil z výše uvedených důkazů, soud dospěl k závěru, že se žalobcům označenými a provedenými důkazy nepodařilo prokázat, že nosiče zabavené u domovní prohlídky byly nelegálními rozmnoženinami. Závěr o charakteru zabavených nosičů nelze dovodit pouze odkazem na zákonné ustanovení týkající se propadnutí věci. Vzhledem k tomu, že žalobci svůj žalobní nárok neuplatňovali k 293 filmovým titulům, byla i z tohoto důvodu žaloba zamítnuta. Pouze ve vztahu k 293 nosičům lze učinit závěr že je žalovaný neoprávněně vyrobil a zaslal zájemcům a tímto svým jednáním porušil autorský zákon, tak jak je uvedeno ve výroku trestního příkazu,

Soud se na základě vznesené námitky promlčení zabýval tím, zda nárok promlčen je či není. Dospěl k závěru, že běl promlčecí doby se váže ke dni 30.12.2010, tedy od data podání České protipirátské unie, ve kterém v trestním řízení uvedla, kdo je poškozeným a jaká jim vznikla škoda. Vzhledem k tomu, že v průběhu trestního řízení došlo k stavění běhu promlčecí lhůty, je možno považovat nárok za včas uplatněný. V daném případě promlčecí doba mohla začít běžet nejdříve 23.5.2012, tedy dnem následujícím po dni kdy nabyl trestní příkaz právní moci. Žaloba byla podána prostřednictvím datové schránky dne 22.5.2014, tedy před uplynutím promlčecí doby uvedené v ust. § 106 odst. 1 občanského zákona.

S ohledem na rozhodnutí o zamítnutí žaloby soud rozhodoval i o náhradě nákladů řízení, a to v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Úspěšnému žalovanému byly přiznány náklady řízení, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením za 9 úkonů právní služby, a to přípravu a převzetí věci, vyjádření žalovaného ze dne 29.9.2014, 15.7.2015 a 15.12.2015, účasti na soudních jednáních 11.6.2015, 14.9.2015, 17.12.2015 a dne 2.3.2016 s tím, že poslední jednání přesahovalo 2 hodiny. Výše odměny na 1 úkon právní služby vyplývá z ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a činí 10.020,- Kč, paušální náhrada hotových výdajů za 9 úkonů právní služby činí 2.700,- Kč. Celkem mimosmluvní odměna včetně režijních paušálů a 21% DPH představuje částku 112.384,80 Kč. V rámci nákladů řízení byla také uplatněna náhrady za promeškaný čas, a to ke každému jednání. Celkem 9 hodin strávených cestou k soudu z Hradce Králové do Brna a zpět. S ohledem na 2 jednání, která se konala, a u kterých byl zástupce žalovaného, se jedná o 18 půlhodin po 100,- Kč dle ust. § 14 odst. 3 vyhlášky 177/1996 Sb. S připočtením 21% DPH se jedná o částku 2.178,- Kč. K nákladům řízení patří také cestovné k jednání, a to osobním automobilem Ford Mondeo SPZ 4 H5 5119, při průměrné spotřebě 6,5 l nafty na 100 km a průměrně ceny nafty v roce 2015 36,10 Kč a 284 km ujetých ze cestu tam a zpět. Ke 2 jednáním bylo ujeté 568 km a náklady cestovného tak činily celkem 3.434,60 Kč. Včetně 21% DPH se jedná o částku 4.155,87 Kč. Celkové náklady řízení ve výši 118.718,67 Kč byly rozpočteny v poměru mezi žalobce tak, v jakém uplatnily svůj nárok ve vztahu k celkově žalované částce. Žalobce a) tak zaplatí žalovanému částku 1.781,- Kč (1,5%), žalobce b) 47.428,- Kč (39,95%), žalobce c) částku 950,- Kč (0,8%), žalobce d) částku 4.392,60 Kč (3,7%), žalobce e) částku 16.323,8 Kč (13,75%), žalobce f) 5.698,50 Kč (4,8%), žalobce g) 31.341,80 Kč (26,4%), žalobce h) 2.611,8 (2,2%), žalobce i) 4.570,60 Kč (3,85%), žalobce j) 890,4 Kč (0,75%) a žalobce k) 2.730,50 Kč (2,3%). Žalobci budou povinni zaplatit náklady řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného Mgr. Mariana Pavlova.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je** možno podat odvolání do **15 dnů** ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho soudního výkonu.

V Brně dne 11. 3. 2016

Za správnost vyhotovení:
Jana Kristková

JUDr. Petra Flídrová, v.r.
samosoudkyně